

Chris Whitaker

Toate fetele rele

Traducere din limba engleză și note de
Mihaela Doagă

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactare:
Luana Crăciun

Design copertă: Faber Studio
Ilustrație copertă: ©rubchikovaa/Larastock

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Răzvan Nasea

Corectură:
Oana Apostolescu
Cristina-Gabriela Teodorescu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
WHITAKER, CHRIS

Toate fetele rele / Chris Whitaker ; trad. din lb. engleză de
Mihaela Doagă. - București : Editura Trei, 2022
ISBN 978-606-40-1548-8

I. Doagă, Mihaela (trad.)
821.111

Titlul original: All The Wicked Girls
Autor: Chris Whitaker

Copyright © 2017 by Chris Whitaker

Copyright © Editura Trei, 2022
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeu 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN: 978-606-40-1548-8

1. *Summer*

Nimic n-are noimă.

De-asta s-a temut lumea dintotdeauna. Asta n-au reușit să priceapă toți cei care zbierau la televizor, pastorii ăia care se umflau în pene și turnau cruci peste cruci, părinții care-și ferecau odraslele adolescente în casă, de parcă ar fi putut să le țină în frâu sufletele hoinare.

Și când s-a sfârșit, descoperirea asta le-a pus cap. Au jelit în continuare, vorbeau despre vremurile de odinioară de parcă ar fi existat cu adevărat. Moartea idealurilor.

Înțeleg totuși — înțeleg nevoia de bine și rău —, dar pe mine și pe Raine, și poate și pe pastorul Bobby, o să ne găsiți pe întinderea nesfârșită de gri dintre ele.

Raine e sora mea. Am o poză cu noi două pe noptieră, într-o ramă cu sclipici, în formă de inimioară; e tare kitsch, dar mi-a cumpărat-o tata. Eram mici în poza aia, ne țineam de braț zâmbind suav, cu ochii mijiiți, pentru că niciodată nu purtam pălăriile de soare. Eram cu cortul lângă Red River, în zona unde malul coboară și râul se revarsă peste pietrele cafenii atât de alunecoase, încât niciodată n-aveam voie să intrăm în apă. E cel mai bun

loc de pescuit. Tata zice c-ar fi prins acolo bibani dungați cam cât ăia pe care i-a prins unchiul Tommy când a fost la pescuit pe Coosa.

Și fix aici a găsit șeriful Black un penis în toamna lui 1985, pe vremea când în toată țara făcea vâlvă cazul grădiniței McMartin și se vorbea de sute de copii care, cică, fuseseră molestați și supuși unor ritualuri bizare.¹

Treaba asta e de departe cea mai incitantă chestie care s-a întâmplat vreodată în Grace, așa că știm cu toții povestea pe de rost.

Penisul îi aparținea lui Richie Reams. Richie era armăsarul tipic care joacă fotbal în liceu — cu brațe vânjoase, ochi luminoși și degete care miroseau aproape mereu a pizdă. Locuia cu maică-sa, într-o rulotă la dracu-n praznic, în Haskell, deși ea își petrecea nopțile cu un camionagiu bețiv pe care-l cunoscuse la barul unde lucra.

Antrenorul zicea că Richie putea să ajungă departe dacă reușea să nu mai intre în belele, dar nu ăsta a fost drumul lui. Îi plăceau prea tare fetele. Doar că nu prea mai avea de unde alege, mai ales că trăgea la blonde cu ochi albaștri și aer neprihănit. Nu mai erau prea multe prin Haskell. Sigur, blonde cu ochi albaștri mai erau, dar Richie le-o trăsese pe rând, ștergând orice urmă de neprihănire. De-asta ajunsese până în Grace. La vânătoare de virgine.

A pus ochii pe Mandy Deamer, care învăța la Westview, liceul la care merg și eu. I-am văzut poza: un

---

¹ Un caz real în care proprietarii unei grădinițe din Manhattan Beach, California, au fost acuzați că ar fi molestat peste 300 de minori și ar fi luat parte la ritualuri satanice. Ulterior acuzațiile au fost retrase.

păr ca al lui Farrah Fawcett și gropițe în obraji când zâmbea, genul ingenuu care-l dădea pe spate pe Richie.

A făcut anume să dea nas în nas cu Mandy în față la Mae's Diner, în prima zi a vacanței de vară. Ar fi acționat imediat, dar Mandy era însoțită de prietena ei cea mai bună, care era cât un tanc: Franny Vestal. Franny era genul solid și dur: peste 1,80, lată în umeri și îmbrăcată aproape mereu în negru, din cap până în picioare. Franny l-a citit pe Richie de la bun început, nu s-a lăsat aburită. Încercase s-o îmbuneze aruncându-i firimituri — că *are ochi frumoși*, că *e înaltă ca un top-model*, că *are el un prieten numai bun pentru ea* —, genul de texte pe care și-a imaginat că o fată plinuță le va înghiți pe nemestecate. Dar la Franny n-au ținut. Richie i-a zis lui Black că, după părerea lui, era lesbiană.

După două săptămâni, Mandy a cedat. Și-a dat seama ce greșeală a făcut după ce promisiunile poleite ale lui Richie s-au risipit la lumina zilei. Când a realizat că e gravidă cu el, Richie se întorsese deja la Haskell, n-avea nicio treabă.

După vreo patru luni de sarcină, Mandy s-a sinucis. A biruit-o rușinea — privirile cu subînțeles, șoaptele răutacioase și felul în care o judecau habotnicii.

Fratele ei, Harvey, a găsit-o atârnată de o grindă în șură. Treaba asta l-a dat peste cap în așa hal, că soții Deamer și-au retras toți copiii de la Westview și au făcut școală cu ei acasă, din momentul ăla.

Franny a venit să i-o plătească lui Richie în creierii nopții. Black a declarat apoi pentru *Briar County News* că i-a pus o cârpă cu cloroform la gură, ca să nu se trezească în timp ce-l dezbrăca, deși s-a trezit când i-a tăiat mädularul.

L-a lăsat țipând și sângerând, dar a sunat la 911, pentru că nu era criminală, voia doar să îndrepte un rău. I-a aruncat pula în Red, în drum spre casă. După câteva ore, a ajuns pe mal.

A găsit-o câinele lui Lottie Stimson și a înhățat-o în botul lui mereu plin de bale. Lottie s-a chinuit să i-o smulgă din gură, apoi i-a chemat pe Black și pe Mitch Wild, care era partenerul lui Black pe atunci.

Au lăsat-o pe Lottie să plece. Plângea în hohote. Black a zis c-o să treacă pe la ea să-i ia o declarație și i-a mai zis să-și țină gura până atunci. Normal că ea a pus imediat mâna pe telefon — a zis c-a auzit zgomote din spre Hell's Gate, pesemne că ucigașul o pândise de acolo. A înflorit-o cât s-o convingă pe mama să se ducă glonț la ea, cu o sticlă de vodcă.

Lottie și-a chemat și soțul, pe Jasper, de la gater, oferindu-i astfel pretextul perfect să se instaleze în fața casei cu pușca în mână, împreună cu frații lui săraci cu duhul, dar plini de bere. De-abia așteptau să împuște pe cineva. Acum, lui Jasper i se dusese buhul pentru că tocmai ispășise cinci ani la penitenciarul Fountain din cauză că bătuse un polițai, așa că Black și-a spus c-ar fi cazul să-l anunțe înainte să se apropie de casă. Dar a uitat să-i zică și partenerului lui asta.

Mitch Wild a fost împușcat și a murit pe loc când a trecut pe-acolo în seara aia, după ce se întunecase.

Franny s-a predat, odată ce s-a liniștit. Umbla vorba că polițiștii au găsit tot felul de chestii dubioase la ea acasă: pentagrame din nuiele atârinate de copacii din curte, desene cu Babilonul și simboluri care atrag deochiul și cartea aia despre satanism a lui LaVeyan pe noptieră. Black a zis că sunt niște aiureli, dar asta nu l-a

împiedicat să dea foc cărții, iar copiii de la liceu ziceau c-ar fi ars cu o flacăra albastră și că în fumul care s-a ridicat a apărut chipul lui Mandy.

Am auzit povestea de vreo cincizeci de ori poate, de fiecare dată cu mici diferențe, dar de la cap la coadă mi-e clar cine e diavolul și nu e Franny.

Mandy e îngropată într-un loc frumos, în cimitirul de lângă St. Luke. Era de vârsta mea când a murit. Avea 15 ani. Cu mult mai devreme decât s-ar fi cuvenit.

Mă opream lângă mormântul ei când mergeam la biserică și mama îmi spunea mereu:

— *Să te ții departe de băieți, Summer. Nu-ți aduc decât bebele.*

Raine se plânge uneori că n-o să se mai întâmple niciodată ceva interesant în Grace.

Tata i-a zis să aibă grijă ce-și dorește.

2. O poveste cu morală

Summer Ryan a dispărut în noaptea de 26 mai. Tatăl ei și-a sunat amicii înainte să sune la poliție, s-a gândit c-așa o să se miște mai repede. Dar și pentru că Joe Ryan se ținuse departe de oamenii legii o bună parte din viață.

Grupul s-a răsfirat și a înaintat încet. Lanternele aruncau raze poticnite sub cerul de cerneală, iar lumina lunii se revărsa albăstrie printre pinii cu ace lungi care se înălțau falnici în depărtare.

Cei mai mulți aveau la rândul lor copii, așa că înțelegeau teama rece ca gheața care-i cuprinsese pe Joe și pe Ava. În partea lor de lume, când fiica ta umbla de nebună o noapte întreagă, la 15 ani, indiferent cât de deșteaptă era, greșelile rareori rămâneau nepedepsite și fiecare își primea răsplata.

Îi conducea Tommy Ryan, unchiul fetei dispărute, care era înarmat cu pușcă și arc și se descurca destul de bine cu ambele.

Au luat-o la picior pe câmpul din spatele casei, probabil într-acolo ar fi putut s-o apuce ea. Umbla vorba că și-ar fi făcut bagajul înainte să fugă, ceea ce însemna că

probabil își pierdeau vremea — pesemne că se refugiase la vreo prietenă sau la un băiat, ori se dăduse la fund până când orice o făcuse să fugă de-acasă avea să se rezolve. Totuși, ținutul ăsta nu era sigur și așa era de multă vreme. De când fusese răpită prima fată.

Coșmarul acela durase mai bine de un an, apoi încetase brusc. Cinci fete: toate din Briar County, toate inocente, genul care mergeau la biserică. S-a zis că se sfârșise pentru că, dacă ar fi crezut altceva, ar fi trebuit să stea în continuare cu inima în gât și se săturaseră de groaza care-i făcea să se trezească la orice oră din noapte și să iasă tiptil pe hol să vadă ce le fac copiii.

Erau zece cu totul. Fuseseră tovarășii lui Joe pe vremea când era tânăr și se ținea de nelegiuiri.

Se cumintiseră când Joe ajunsese la închisoare, pentru că în opt ani îți vine mintea la cap. Locuiau în Grace și în împrejurimi, nevestele lor stăteau la povești, copiii își petreceau timpul împreună. Aproape în fiecare weekend se vedeau la o bere și un grătar, se uitau la un meci împreună, glumeau și râdeau.

Odată ce avea să se lumineze, cei care își găsiseră de lucru urmau să-și întrerupă căutarea pentru a merge la tot soiul de treburi — câțiva lucrau în construcții, alții transportau mărfuri, unul repara aparate de aer condiționat —, după care aveau să se întoarcă glonț aici. Vor sta cu urechea ciulită să audă telefonul. O să-și țină din scurt propriile odrasle, spunându-le să se întoarcă înainte să se întunece, să n-o ia pe vreun drum ocolit și nici măcar să nu se uite spre Parcul Național Hell's Gate.

Dacă-l prindeau pe individ — în presă i se spunea Păsăroiul —, aveau să-l ucidă înainte să cheme poliția.

N-o spusese nimeni cu voce tare, dar știau că asta aveau să facă.

*

În Grace, arșița începea devreme. Pe la 8, străzile se încingeau deja și copiii se strângeau în jurul aspersoarelor, chițâind și strigând de fiecare dată când îi nimerea apa.

Noah Wild purta insigna tatălui său atârnată de un șnur pe care și-l înfășurase de două ori în jurul gâtului. O lustruise așa de bine, încât aripile vulturului răsfrângeau lumina soarelui.

Magazinele începeau să se anime încet — panourile pentru reclamă, în formă de A, erau trase în stradă de vânzători care se mișcau cu încetinitorul, majoritatea trecuți cu vreo zece ani de vârsta pensionării, dar agățându-se strâns de țelul lor.

Se opri în față la Whiskey Barrel. Purv tocmai uda trotuarul, cu tenișii lui tociți cufundați într-o baltă care creștea pe măsură ce se prelingea apa.

Purv îl văzu și-i rânji, apoi întinse mâna să atingă insigna.

— Arăți tare, ca un polițist adevărat.

Noah ar fi vrut să-i facă și el un compliment, dar Purv purta un șorț care stătea să cadă de pe el și înota în cămașa pe care o purta pe dedesubt. Purv era curios de scund, având în vedere că taică-său era un găligan de peste 1,90. Își înfoia părul ca să pară mai înalt, dar nu păcălea pe nimeni, mai ales când bătea vântul. Avea sprâncenele îmbinate, groase cât degetul și întinse pe toată fruntea. Încercaseră la un moment dat să facă o

cărare între ele, cu niște bandă adezivă și o grămadă de înjurături.

— Tot îmi pare că-mi lipsește ceva. Insigna nu-i de ajuns, spuse Noah.

Purv îl studie atent.

— O scobitoare, poate? S-o ții pur și simplu între dinți, cum face Cobretti. Ți aduc câteva.

— O să am nevoie și de centură, să-mi țin pistolul.

— Crezi c-o să-ți dea pistol din prima zi?

— Mda... probabil o armă de calibru mic totuși, până îi demonstrez lui Black că știu să fac față unui Koch.²

Purv își feri privirea, mușcându-și buza ca să nu râdă.

Noah oftă.

— K-o-c-h.

— Am văzut-o pe bunică-ta, a trecut adineauri pe aici, schimbă Purv vorba. Purta halat și bigudiuri și vorbea singură. Am încercat s-o strig, dar s-a uitat la mine de parcă nu m-ar mai fi văzut niciodată.

— Mulțam c-ai încercat.

Purv încuviință, apoi căscă.

— Ai avut o noapte grea?

— Cineva i-a furat camioneta lui taică-meu. N-a fost prea fericit, a trebuit să se întoarcă pe jos de la Merle.

— La naiba, comentă Noah, pentru că știa ce trebuie să fi însemnat asta pentru Purv.

Tatăl lui Purv era un bătauș, nu genul neînțeleș, care tremura de teamă, ci genul schimonosit de ură, care s-ar fi dovedit croit din cremene dacă l-ai fi tăiat pe jumătate. Dacă Purv știa că-l paște o bătaie, Noah se ghemuia în

---

² Joc de cuvinte intraductibil între „Koch” (tip de pistol-mitralieră) și „cock” (termen argotic pentru organul sexual masculin).

fundul curții și aștepta semnalul că mai trăiește, înainte să se întoarcă acasă. Aștepta să vadă aprinzându-se și apoi stingându-se lumina.

Noah întinse mâna și-i strânse umărul.

— Suntem viteji.

— Suntem dârji.

— Ne vedem mai târziu.

— Baftă!

Purv se apucă din nou de stropit.

Noah se îndreptă către centrul pieței, spre peticul de gazon stropit zi și noapte în lunile de arșiță.

Găsi o bancă și își scoase ochelarii de soare, primiți cu un an în urmă de ziua lui de la Purv, care-i șterpelise abil din farmacia din Brookdale, împreună cu două pachete de Marlboro. Fumatul și șterpelitul erau îndeletnicirile preferate ale lui Purv.

Erau prieteni de când se știau. Își petreceau verile pe câmpurile din jurul fermei Kinley, fugărindu-se pe lângă rândurile de porumb și trăgând la țintă în tractoarele lucioase care zumzăiau înfundat, apoi poposeau pe malul râului să pândească fetele dintr-a douășpea în costume de baie. Iarna băteau pădurile pline de zăpadă încercând să ia urma cerbilor, dar făceau atâta gălăgie, că nu vedeau niciodată vreunul.

Noah urmări cu privirea câțiva tipi mai copti care intrară la Mae's Diner și se așezară în dreptul geamului aburit. Îi plăcea să privească orașul până să se trezească la viață. La un moment dat livrase ziare, trezindu-se în zori și străbătând pe bicicleta lui ruginită străzile cochete, cu case înalte și curți viu colorate. În fiecare an, de Crăciun, străbătea același drum cu Purv și trăgeau cu ochiul, prin ferestrele luminate, la scene ce păreau din altă lume.

Se rezemă de bancă, inspiră adânc și se gândi la vacanța de vară care i se întindea dinainte. Urma să intre în clasa a unsprezecea — era la pământ cu notele, dar asta e, se lămurise de mult că nu era făcut pentru școală. Purv stătea și mai prost, dar, pe de altă parte, nu era o taină că Dumnezeu luase cu amândouă mâinile când îl crease pe Purvis Bowdoin.

Nu se plângeau, pentru că erau viteji și dârji și nu uitau niciodată treaba asta.

*

Raine Ryan înainta rapid. Mergea paralel cu albia șerpuită a râului, aruncând câte o privire spre apa întunecată care gonia năvalnic chiar pe lângă ea. Mai în amonte erau locuri unde era îndeajuns de molcomă ca să poți înota, dar era plină de alge și foarte adâncă, dacă te luai după zvonuri. Lângă casa lui Abby Farley era un copac ale cărui crengi atârnavă chiar peste mal, iar fratele lui Abby agățase o funie de el și-i legase un cauciuc vechi la capăt. Mama lor le spusese că e periculos, ca și cum chestia asta i-ar fi oprit. Summer n-a vrut niciodată să se dea în leagăn; stătea pe mal citind o carte și zâmbea de fiecare dată când Raine zbiera la ea să se uite. Raine se împiedică de rădăcina unui chiparos și căzu cât era de lungă în țărână. Rămase nemișcată o clipă, respirând cu greu, în vreme ce capul îi atârna peste mal. Se întrebă ce s-ar întâmpla dacă s-ar prăvăli în apă. Era o înotătoare bună, dar Red era năvalnic. Râul ar lua-o cu totul, s-ar trezi înghițită dedesubt, în vreme ce mugetul apei i-ar acoperi țipetele.

Ținând strâns biletul, se ridică opintit și observă că avea o tăietură adâncă la genunchi. Sângele îi curgea din

belșug pe fluierul piciorului și se aplecă să și-l șteargă cu degetul, după care îl duse la gură. Niciodată n-o deranjase prea tare gustul sângelui.

O porni spre oraș, înconjurată de pâlcuri de copaci în timp ce fugea cu privirea în pământ. Când ajunse în piață încetini, se liniști și-și șterse transpirația de pe frunte. Se uită spre secția de poliție din Grace. Ocupa o clădire impunătoare din piatră în capătul pieței, văruiată într-un gălbui care se decolorase la o lună după ce fusese gata.

Odată intrată, ceru să stea de vorbă cu șeriful Black și fu condusă în biroul lui de Rusty, care era burtos și mergea șontâc-șontâc. Tocmai mânca un sendviș, avea urme de ketchup pe la gură și o pată de grăsime pe cravată.

O lăasă singură, iar Raine se așeză și-și puse mâinile pe masă, cu degetele răsfirate și unghiile roase aproape din carne. Nu avea voie să-și dea cu oja. Mama lor spusese că sunt prea mici, o spusese de parcă un strat de oja roșie pe unghii le-ar fi făcut să-și desfacă picioarele în fața băieților.

Străbătu încăperea și scotoci prin sertare, observând câteva sticle goale până să descopere portofelul lui Black și să șterpelească din el o bancnotă de douăzeci de dolari. Se întoarse imediat la scaun și se așeză.

Ușa se deschise și Trix băgă capul în birou.

— Ești bine, Raine?

Trix lucra la recepție, avea părul tuns băiețește și vopsit în negru.

Raine încuviință.

— E important? Am o mulțime de chestii pe cap în dimineața asta.

— Cum ar fi?

— Ray Bowdoin. Cineva i-a furat camioneta azi-noapte și nu e prea încântat.

— Tre' să vorbesc cu Black. M-a trimis tata.

— Îl chem cât de curând pot.

În general, Raine făcea orice îi venea în minte, ceea ce erau chestii care o băgau în belea, așa că îi cunoștea bine pe Trix, Black și restul lumii.

Băgă mâna în buzunar și scoase o fotografie boțită cu Summer. Erau gemene, leite odinioară, deși natura a avut alte planuri cu ele pe măsură ce-au înaintat în vârstă. Summer era o fire liniștită, inteligentă și multe alte lucruri o deosebeau de Raine.

Se aplecă să-și studieze tăietura de la genunchi, își linse degetul și se curăță de sânge.

Black intră în birou și Raine simți damful de băutură pe care îl răspândea.

Șeriful se așează și se frecă la ochi înainte să vorbească, spre a-i sugera, poate, că era ocupat sau obosit, ori, eventual, că i se acrise de ea.

— Ce-ai mai făcut de data asta, Raine? Dacă ți-ai făcut din nou de cap cu băieții lui Kirkland, ești pe cont propriu. Nu e treaba mea să mă amestec în probleme de familie, am destule pe cap.

— E vorba de Summer, îi zise cu o undă de înverșunare în glas.

Moștenise firea lui taică-său, iute la mânie, și deja își arăta colții.

Black își ridică privirea.

— A dispărut.

Black încercă să-și țină firea, dar Raine văzu că pâlise. Dădu să spună ceva, dar se bâlbâi.